

Mirror
mirror

CARA DELEIVINGNE

AMB
ROWAN COLEMAN

UNA NOVELLA

*Mirror
mirror*

**CARA
DELEIVINGNE**

AMB
ROWAN COLEMAN

Fanbooks

Títol original: *Mirror, Mirror*

Copyright © Cara and Co Limited 2017

© de les imatges: Shutterstock

© de la traducció: Lluís Delgado, 2017

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2017
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: novembre del 2017

www.fanbooks.cat

ISBN: 978-84-16716-68-5

Dipòsit legal: B. 22.185-2017

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Fa vuit setmanes...

El sol ja sortia quan tornàvem a casa de bracet. Arrossegàvem els peus i la calor estiuenca s'apoderava de l'ambient. La Rose em repenjava el cap a l'espatlla i m'abraçava la cintura. Recordo exactament la sensació, el tacte dels malucs de la Rose rebotant contra els meus a un ritme canviat, pell contra pell, càlids i suaus.

Faltaven pocs minuts per a les cinc i la llum de la matinada, fèrotge i daurada, feia que els carrers bruts resplendissin com nous de trinca. Havíem vist aquella alba molt sovint en tornar d'alguna de les llargues nits que passàvem fora per fer durar cada moment que compartíem fins al mateix instant en què tancàvem els ulls. Finalment, la vida ens somreia, la sentíem nostra i alhora ens en sentíem part, i cada segon que passava ens oferia alguna novetat, alguna cosa que ens feia sentir que tot pagava la pena.

Però aquella nit era diferent.

Em feien mal els ulls, tenia la boca seca i el cor em batejava desbocat. No volíem anar a casa, però... què havíem de fer, si no? No ens quedava enlloc on anar.

—Per què ara? —va preguntar la Rose—. Tot anava bé. Ella també estava bé i era feliç. Per què justament ara?

—No és la primera vegada que fuig, oi? —va recordar en Leo—. Per això els polis passen. Ja ho havia fet, nans. Agafa diners, omple una motxilla amb menjar de la

nevera i la guitarra i desapareix un parell de setmanes. És el seu *modus operandi* habitual.

—Però no hi havia tornat des que vam fundar Mirror, Mirror —va apuntar la Rose—. No hi havia tornat des que estem plegats, oi? Abans sí que feia collonades i s'escapava, però no des que era a la banda. Estava... tots estàvem bé. Millor que bé.

Em va mirar buscant suport, i li vaig haver de donar la raó. Durant l'últim any, les coses havien canviat per a nosaltres. Abans del grup ens sentíem perduts, cadascú a la seva manera, i llavors, tot d'una, havíem esclatat. Plegats érem forts, molàvem i érem acollonants sense pal·liatius. I a més pensàvem que la Naomi compartia aquella sensació, que ja no necessitava fugir. Fins la nit abans.

Havíem passat la nit recorrent la ciutat de dalt a baix.

Havíem anat sense ella a tots els llocs on anàvem amb ella.

Als llocs que els nostres pares coneixien i als que no.

Als locals on no hauríem hagut de poder entrar per l'edat, tuguris calorosos i pudents de suor i d'hormones, on ens havíem obert camí a través d'un bloc trontollant de gent que ballava, buscant-la.

Ens havíem submergit a les penombres, en carrerons darrere els pubs on podies anar a lligar, i havíem xerrat en veu baixa amb nois nerviosos d'ulls ombrívols que oferien bossetes de marihuana. Aquella nit els havíem dit que no.

Havíem visitat locals sense cartell a la porta on has de conèixer algú perquè t'hi deixin entrar. Soterranis foscos on la gent encara fuma a l'interior fins que el fum carrega l'ambient, i la música és tan alta que sents un brunzit a les orelles, el pit et vibra i el terra et tremola sota els peus al ritme de les cançons.

Havíem anat a tots aquests llocs i a tota la resta. Al parc de la urbanització on anem a fer el ximple. A la riba del riu, aïllada i dominada pels blocs de pisos dels milionaris. Al pont de Vauxhall, el nostre pont, que tan sovint

travessàvem cridant per fer-nos sentir per damunt del soroll del trànsit, i que gairebé consideràvem un amic, com una mena de testimoni.

Per acabar, havíem anat a la casa d'apostes tancada que té la porta del darrere trencada i un matalàs al fons, on alguns nanos van quan volen un lloc on poder estar sols. I ho dic en tercera persona perquè jo no hi vaig mai; una de les coses que més detesto és la soledat.

Les hores d'aquella nit havien anat passant, l'una rere l'altra, i en tot moment havíem estat convençuts que la trobaríem, que només era un dels seus numerets, la mena de coses que feia quan patia i volia cridar l'atenció. Estàvem segurs que la Naomi, la nostra millor amiga i companya de grup, havia de ser en algun dels llocs que només nosaltres coneixíem, esperant que la trobéssim.

Perquè no podies existir un dia i esvaïr-te l'endemà. No tenia ni cap ni peus. Ningú no es desintegra i prou sense deixar cap mena de rastre.

Això era el que ens havíem anat dient aquella nit mentre la buscàvem, i la següent, i totes les altres nits fins que els nostres pares ens van dir que ho havíem de deixar estar, que ja tornaria a casa quan li semblés que era el moment. I la policia també havia deixat de buscar-la perquè ja s'havia escapat moltes vegades.

Tanmateix, nosaltres no ho vèiem igual, no ens semblava que fos el mateix que les altres vegades perquè ella ja no era com abans, però els polis no ens van fer cas, ens miraven amb una expressió avorrida i amb les llibretes en blanc. I ells què sabien?

Per això vam buscar la Naomi sense descans, molt després que es rendissin tots els altres. La vam buscar pertot arreu.

Però no era enlloc.

Només vam trobar els espais buits on ella acostumava a ser.

1

Avui: tothom diu que la vida continua.

Dia rere dia, ens hem de llevar, anar a l'institut, tornar a casa i pensar en històries de merda, com ara els exàmens que s'acosten. I hem de conservar l'esperança, pregar, confiar i una carretada de collonades més que ens repeteixen constantment.

Diuen que la vida continua, però és mentida, perquè la nit que la Naomi va desaparèixer va prémer un botó de pausa gran de collons que va aturar el temps. Passen els dies, les setmanes, les estacions i totes aquestes merdes, però res més. Res no passa de veritat. És com si ja fes vuit setmanes llargues que aguantem la respiració.

I sabeu què ens han deixat de dir? Doncs ja no ens diuen que tornarà a casa quan li sembli que és el moment. Ho han deixat de repetir. I veig la seva germana gran, l'Ashira, a l'institut, amb el cap cot, tancada en ella mateixa com si no volgués que se li acostés ningú. I veig els seus pares vagant pel supermercat, mirant els productes sense veure'ls de debò. Tot i que la Nai és qui ha desaparegut, ells són els qui semblen perduts.

És veritat que fa un temps hauria fugit perquè la busqués tothom, ho hauria fet perquè abans pensava que aquella mena de drama psicològic era la pera, però feia molt de temps que no pensava d'aquesta manera, i mai

no ho hauria fet així. Mai no hauria permès que els seus pares acabessin tan abatuts per culpa d'ella, ni que l'Ash fes cara d'estar sempre aguantant la respiració, preparada per rebre la mala notícia. La Nai és complicada, però estima la seva família i l'amor és mutu, són l'exemple al voltant del qual orbitem tots els altres com mosques afamades d'amor que volen cap a la mel. Els membres de la seva família s'importen els uns als altres de debò.

La Naomi no els hauria fet mai una mala jugada com aquesta, i a nosaltres, tampoc. Però ningú, ni la policia ni tan sols la seva mare, no ens fa cas quan ho diem, perquè és millor pensar que la Naomi és una bala perduda que haver d'acceptar que simplement ha desaparegut.

Per això de vegades m'agradaria que en trobessin el cadàver.

Tinc aquesta mala bava. De vegades desitjo que sigui morta només per saber-ho.

Però no l'han trobat. No han trobat res. I la vida continua.

Això vol dir que avui és el dia que fem les audicions per trobar un nou baixista que substitueixi la Naomi.

Per un moment, va semblar que, sense ella, estàvem a punt de deixar-ho córrer. La resta del grup *Mirror*, *Mirror*, és a dir, en Leo, la Rose i jo, ens vam trobar per assajar i tots ens preguntàvem si havíem de plegar. Fins i tot ho vam arribar a dir en veu alta. Tanmateix, tots tres ens vam quedar a la sala d'assaig. Ningú va marxar, ningú va recollir les coses, i vam saber, sense que calgués verbalitzar-ho, que no podíem deixar el grup. Abandonar el grup suposava abandonar el millor que teníem a la vida, i també implicava abandonar-la a ella per sempre.

La Naomi va fundar el grup, o almenys va transformar un projecte per a l'institut fet amb el cul en una cosa real, una cosa que ens importava. Gràcies a la Nai, la resta de nosaltres vam descobrir una cosa que sabíem fer bé; l'hi devem tot per ser tan bona tirant endavant la seva

part. Enteneu-me, la Naomi és una gran baixista, de nivell llegendari i tot, i tan bon punt comença a marcar el ritme et fa estremir, però el més important és que sap compondre, i parlo de cançons de primera. Jo no escric malament, i quan componem a quatre mans som genials, però la Nai té el do, aquell do especial que li permet agafar cançons feixugues i grises i transformar-les en temes brillants i especials. No va saber que tenia aquest superpoder fins que no vam fundar *Mirror, Mirror*, però ara ho sap perquè tots l'hi hem dit. I com més l'hi dèiem, més millorava. Amb un superpoder com aquest, no tens cap necessitat d'escapar-te de casa.

El dia que vam estar a punt de separar-nos, el senyor Smith, el professor de música, va venir a la sala d'assaigs. Eren les vacances d'estiu i a l'institut no hi quedava pràcticament ningú a banda de nosaltres. Només ens permetien fer servir la sala gràcies a ell, que ens havia aconseguit una autorització i s'havia passat les vacances allà assegut, llegint el diari, mentre nosaltres ens discutíem i tocàvem. Aquell dia, però, va entrar, va seure i va esperar que calléssim i el miréssim. Em va sobtar veure'l tan canviat. El senyor Smith és una d'aquelles persones que omplen una habitació amb la seva presència, i no només perquè és alt i força fornit, com si anés sovint al gimnàs, sinó també per la seva manera de ser. Li agrada la vida i li agradem *nosaltres*, els nanos als quals dona classe, una qualitat ben poc habitual. Et fa venir ganes de fer coses, t'inspira perquè vulguis aprendre, i tot plegat és gràcies a aquesta mena d'energia que desprèn, una energia que no es troba sovint en els adults; sembla que li importem de debò.

Aquell dia, però, era com si algú l'hagués desinflat, com si tota l'energia i les bones vibracions que normalment l'acompanyen haguessin desaparegut. I feia por veure'l d'aquella manera, perquè és una d'aquelles persones que sempre es mantenen fermes. Veure'l així em va

tocar el cor d'una manera que ni tan sols puc explicar; va fer que em caigués encara millor. El fet que l'afectés tant que la Nai hagués desaparegut, que li importés de debò, volia dir molt per a mi. A banda de la seva família i de nosaltres, no semblava que hi hagués gaire gent amoïnada per ella. Sí, volia dir molt.

No sé què van pensar els altres, però tan bon punt el vaig veure aquell dia, el vaig voler ajudar tant com sabia que ell ens volia ajudar a nosaltres.

—De debò us plantegeu deixar-ho córrer? —va preguntar.

Ens vam mirar els uns als altres i, per un instant, ens vam sentir com abans de ser amics, sols i incòmodes. La idea de reviure aquella antiga situació resultava aterridora.

—Se'ns fa estrany tocar sense ella.

—Ho entenc —va replicar, i es va passar la mà pels cabells, que li van formar tot de punxes rosses—. Escolteu, si ho deixeu ara us en penedireu. Estic molt orgullós de vosaltres quatre... de vosaltres tres... i de tot el que feu plegats. No vull que ho perdeu, ni per vosaltres ni per la Nai. Ara mateix no podeu fer gaire per la Naomi, però sí que us podeu assegurar que la gent recordi el seu nom fins que la trobin. Us podeu assegurar que no deixin de buscar-la. Se m'ha acudit una idea: farem un concert a l'institut. Recaptarem fons per ajudar la seva família a seguir-la buscant i mantindrem viva la seva història entre el públic. Farem que tot el món ens miri, que us miri a vosaltres i que vegi com ens importa. Això és el que pensava fer, nois, però no me'n sortiré sense nosaltres. Us hi apunteu?

I ens hi vam apuntar, és clar.

No se'ns acudia res més que poguéssim fer.

Hem tirat endavant tots tres sols la resta de l'estiu, però ara ja tenim el concert gairebé al damunt i sabem què hem de fer. Hem de trobar un nou baixista. Hòstia puta.

La Naomi era... és... la millor baixista amb qui he tocat mai, i és estrany, perquè és una noia i les noies no acostumen a ser bones en aquesta merda. No és un comentari sexista, és un fet. Per tocar el baix de primera cal una determinació obsessiva per ser invisible, i a les noies, almenys a les normals, els agrada que les mirin.

Tanmateix, el temps no s'atura. M'he de posar les piles. M'arrossego fora del llit i miro el munt de roba rebregada que tinc per terra.

En Leo no té aquests problemes, ell surt del llit i ja està a punt.

Agafa la guitarra i sembla Déu; almenys les noies l'idolatren com si ho fos. La veritat és que no sembla gaire just que un noi de setze anys pugui ser tan madur, com si vingués del tot format i amb la veu greu de fàbrica, fet un home de la nit al dia, alt i musculós.

Per la meua banda, encara estic en l'etapa incòmoda. Visc en aquesta etapa incòmoda, *sóc* aquesta etapa incòmoda. Si hi hagués un emoji per a les etapes incòmodes, se m'assemblaria. Tinc el convenciment que, quan arribi als cinquanta-cinc anys i estigui a punt de morir-me, encara viuré en aquesta etapa incòmoda.

Jo *vull* molar, però molar com en Leo; no puc molar amb una samarreta blanca llisa, uns texans, una dessuadora i unes sabatilles esportives altes. En realitat, no puc molar de cap manera si no és agafant en préstec part de l'encant d'en Leo pel simple fet que som col·legues.

La Rose també ha agafat la mida a tenir un bon aspecte, però ella és bonica de debò, i les persones boniques no s'hi han d'escarrassar gaire. La Rose es tenyeix de ros els cabells castanys, però no fins a l'arrel, no és tan esprimatxada com algunes noies i té uns pits i uns malucs que porten de cap tots els nois de l'Institut Thames.

I això no és tot, porta una puta tona de maquillatge, tot i que està més maca quan no se'n posa. Potser és per això. Es pentina cap enrere i es fa forats a les mitges ex-

pressament. La Rose és molt conscient de quin és el seu estil, i quan el fa aparèixer carrega l'aire d'electricitat estàtica i provoca milions d'explosions minúscules al seu voltant allà on vagi.

Hi ha noies que intenten copiar-la, però no n'hi ha cap com la Rose, perquè us juro per Déu que és l'única noia que he conegut a la qual realment no li importa res una merda.

I quan canta... les parets vibren. Els ulls es tornen verds. Les ereccions es fan més dures.

Dels quatre integrants de la nostra magnífica família d'inadaptats, la Naomi era... és la que més se m'assembla. Si en Leo i la Rose són el cony del Rei i la Reina del ball de graduació de l'institut, la Nai i jo som els Senyors Supremes dels Friquis.

Quan penso en ella, amb aquelles ulleres de muntura gruixuda que li saturen la cara en forma de cor i li amaguen els ulls de color ametlla, m'omple d'orgull. Porta la brusa botonada fins a dalt, i faldilles prisades d'una llargada del tot diferent a la resta. Calça sabates enllustrades, còmodes i amb els cordons ben lligats. Darrere tots aquests detalls, la roba desconjuntada a propòsit i el seu gust estrambòtic per escollir les peces que es posa, hi trobareu una noia original que no fa presoners i no aguanta collonades a ningú.

De vegades, la Naomi i jo anàvem a la biblioteca a l'hora de dinar i ens passàvem l'estona llegint. Sèiem en silenci i immòbils. Era un moment de pau. I llavors em buscava la mirada per sobre el llibre que llegia i m'arquetjava una cella quan ens passava pel costat algun alumne de batxillerat amb posat dramàtic, i intercanviàvem una ganyota, dos ratolins de biblioteca de primera divisió que no havien tingut sort a l'hora d'aconseguir la primera posició a la graella de sortida.

I quan tocava... estava a l'alçada dels millors baixistes del món, i potser fins i tot els superava. Amb mi a la ba-

teria, marcàvem el pols del grup i esculpíem el ritme amb una precisió inigualable.

Ara no em puc menjar l'olla pensant en el look que vull adoptar dins del grup. A prendre pel sac. Em planto una camisa de quadres, uns texans i una samarreta blanca a sota la camisa. És el meu uniforme habitual; la Rose l'anomena de llenyataire professional.

Almenys ja no m'he d'amoïnar pels cabells, perquè me'ls he rapat gairebé al zero.

Cap de Pastanaga.

Pastís de Gíngebre.

Cap de Cigala.

Tot això són malnoms que m'he sentit dir només per tenir els cabells rojos, i no són d'un roig qualsevol, no, tinc el cap ben roig i ple de rínxols. Déu meu, em vaig criar com una invitació a clavar-me una puntada de peu a la cara. La Rose té afició a dir-me que ho podria resoldre. Està desesperada per posar-me productes als cabells per allisar-me'ls, però sempre li dic que no. A més a més, m'ofereix tenyir-me'ls de negre cada tres dies, més o menys, però també li dic que no; el pèl-roig és el meu color, entesos?, acostuma-t'hi.

A més a més, si portés els cabells morens, no em podrien seguir dient Red, i el sobrenom és la part de mi que més mola.

El que vaig fer va ser tallar-me'ls ben curts la nit abans que desaparegués la Nai. No ho vaig dir a ningú, simplement vaig anar a una perruqueria i els vaig demanar que m'afaitessin el cap pels costats i que em deixessin els cabells llargs a la part de dalt, prou llargs perquè em tapin els ulls i em vagin amunt i avall quan perdo la xaveta darrere la bateria. La mare es va passar una hora ben bona escridassant-me quan em va veure. No ho dic de broma, em va dir que semblava que acabés de sortir d'una presó de màxima seguretat.

Quan el pare va tornar a casa després d'una de les se-

ves «reunions del consell de tota la nit», la mare també li va xisclar per no haver-me escridassat.

Va ser pitjor que quan em vaig fer quatre forats a l'orella, i des d'aquell dia no em molesto a explicar-los les coses que faig per sentir-me més jo. No paga la pena aguantar tanta mala llet.

D'altra banda, en aquell moment ja feia molt de temps que era conscient que els meus pares no estaven disposats a salvar-me, guarir-me o ajudar-me. Estan tan capficats en la seva pròpia autodestrucció que la meva germana petita Gracie i jo som poca cosa més que danys col·laterals. Tant si us ho creieu com si no, un cop em vaig adonar de la situació la vida se'm va tornar més fàcil.

Evidentment, és complicat ignorar que la meva mare m'odia i el meu pare és un porc. Malgrat tot, ho intento amb totes les meves forces.

Mirror, Mirror Lyrics

On ha anat?

El seu somriure era poder,
el sol les passes li acarona,
mai no lamentava res,
però es va quedar poca estona.

On ha anat, la noia que sempre he volgut?
On ha anat, la noia que he perdut?
On ha anat, no la trobo.
No deixaré de buscar-la, seguiré buscant-la fins que...

La trobi.